

DELO ZA SLOVENCE

Prava resnica za narod

Št. 1. - 2. Leto

13. Januarja 1943.

Izide vsakih štirinajst dni

DOGODKI PO SVETU

Britanski imperij, zbogom!

Ameriška pomoč, je Anglijo prav gotovo rešila iz raznih težkih oziroma zelo težkih položajev. Ameriški vojaki so povsod, bodisi v Angliji sami, da jo branijo pred eventualnim nemškim vdorom, so v Francoski Afriki, so v Avstraliji in celo v Indiji in v Zahodni Afriki. R.A.F. se več ne imenuje, kajti najdržnejše zračne akcije vodijo ameriške letelice trdnjave ali ameriški lovci. Priznati moramo, da je ta pomoč znatna, kajti brez nje bi se danes Velika Britanija nahajala v takem položaju, da ne bi zmogla več vzdržati ali pa nadaljevati vojno. Vprašamo se ali je ta pomoč res brez koristolovstva? Ali je ne bo morala Anglija vračati? Da! Amerikanska pomoč je čisto židovskega značaja; ta radodarna prijateljska roka skriva nož s katerim bo razkosala tudi zavezniško Evropo. Takoj že ob pričetku vojne, ko Amerikanci niso še vstopili v vojno, so morali jim Britanci odstopiti svoja najboljša pomorska oporišča na Oceanu in to za 50 starih izrabljenih torpedov, ki so komaj stala na morskem površini. Z vstopom Združenih Držav v vojno pa so morali Britanci odstopiti jim celo poveljstvo nad svojimi najboljšimi in cvetočimi kolonijami. Največje razočaranje so Angleži doživeli, ko so ameriške čete zasedle Novo Guinejo in se izkrcale v Avstraliji. Ta bujno bogata dežela, svet britanskega dominijona je prešla tako v ameriško interesno zono in neki general Mac Arthur, je prevzel oblast nad vso zavezniško vojsko v Tihem Oceanu. Ameriški vojaki so se izkrcali ne samo na Novi Guineji, temveč zasedli so vsa najvažnejša britanska oporišča v Tihem Oceanu. Ameriški vojaki so se izkrcali tudi v Indiji, v Vzhodni Afriki in v Perzijskem Zalivu, da tako lahko vodijo nadzorstvo nad angleškimi petrolejskimi vrelci. Sedaj pa je na vrsti Kanada, katera brez vednosti Londonske vlade zaključuje poželjenje ameriškega vodstva. Torej Anglija je definitivno oddaljena od Združenih Držav in tudi vse njene najboljše luke so pod nadzorstvom ameriških čet. Tako gre h koncu veliki in slavni britanski imperij, ker se je združil s sovražniki Evrope ki se bojujejo proti evropski civilizaciji.

DOKAZI o neumnosti sovražnika

Na prvi strani v sredini vseh italijanskih listov, in sicer na častnem mestu, lahko čitamo vesti, katerim se anglo-amerikanci ne bi mogli načuditi: gre se za vesti, ki jih Radio London oddaja vsaki dan o položaju Italije. Te oddaje, katere bi po angleškem razumevanju, mogli poslušati le skrivaj in v nevarnosti, da bi bili razkrinkani in nato obsojeni, so javljene v italijanskih dnevnikih in tako jih lahko čitajo in tolmačijo vsi Italijani.

Trud zaman, angleški gospodje, kajti vaše vesti so tako netočne in za Italijane tako nesmiselne, da jih lahko vsi dnevniki priobčujejo brez vsake nevarnosti. Te novice, ne da ne dosežejo Angležem željenega namena, da bi prinesli zmedo med italijanskim narodom, ampak dosežejo obratno, da vsak Italijan uvidi nesramnost in podlost njihove propagande, ki raznasa samo netočne, lažne in izmišljene vesti.

Zadnje vesti na primer, pravijo, da se je veliko italijanskih in nemških beguncev zateklo iz strahu pred sovražnimi zračnimi napadi na Hrvaško. Ti naj bi poplavalili Zagreb in druga mesta ter prisilili prebivalce jim odstopiti stanovanja in živež ter prinesli tako na Hrvaško veliko nejevolje in jeze.

Darlan je mrtev

Admiral Darlan, človek ki je dvakrat izdal Francijo in ki je, samo da doseže svoj osebni cilj, žrtvoval vse, celo svojo domovino, je umrl. Ni umrl na polju slave, kamor je večkrat poslal svoje moštvo. Ni umrl na krovu svojih ladij, ki so jih Britanci zahrbtno napadli in uničili in ni umrl na čelu svojih vojakov, ki naj bi branili svojo zemljo pred ameriškim vdirom. Umrl je umorjen od nekega Francoza najetega od Velike Britanije, ker se ga je hotela odkrižati, kajti ji je doslužil in sedaj ji je začel biti odveč.

Njegovo smrt so zavezniki sprejeli z velikim olajšanjem. Bali so se namreč, da ne bi z sporom z De Gaulleom izdal podle namene angleške politike, katera seje sovražstvo med vojaštvom, da bi se ona okoristila njih zemlje. Reuter je podala vse podrobnosti tega umora, toda kasneje se je svoje naglice prestrašila in je hotela vse prekli-

cati. Po tej prvi politični napaki so Amerikanci utihnili in ne govorijo več ne o morilcu, ne o umoru in ne o obsodbi.

Svet francoske Afrike je iskal ter našel naslednika admiralu Darlanu v osebi generala Girauda, človeka, ki še nikdar ni držal besede. Vredni naslednik izdajalca Darlana, je takoj izdal ukaze v imenu tistega Pétaina, i ga je že zdavnaj preklkal pred celim sveto mradi njegovega neznačaja in nečasti.

Cela Francija je uvidela v tej smrti velik padec francoske časti in v kakšen prepad jo bo vse to dovedlo, če se ne zdrav del Naroda še dvigne in otrese anglo-amerikancev, ki hočejo uničiti vse kar ji je še evropskega ostalo in ki ji s temi njihovimi neprestanimi izdajstvi in propagando hočejo pogubiti mesto, ki bi pripadalo Franciji v Novi Evropi.

Uničena angleška proti tankovska artilerija.

Japonci proti Indiji

Japonci preden so napadli z letali Kalkuto so pozvali njene in prebivalce drugih važnih mest, da naj zapustijo svoje domove, posebno pa Kalkuto naj se izprazni. Tako torej se je zgodilo, da so v Indiji letalski napadi povzročili veliko škodo na vojaških objektih in ni bilo človeških žrtev, kajti poslušali so in ubogali pametni in prijateljski nasvet Japoncev, ki niso njih sovražniki, temveč sovražniki njihovih tlačiteljev in gospodarjev Angležev in ki jih smatrajo le za sužnje.

Evo vam tako drug primer galantne veliko-

dušnosti s strani Japoncev, ki nam dokazuje ves značaj vojske, ki jo vodijo vsi narodi Trojnega pakta, evo vam nov opomin Angliji, katera brezobzirno se je vrgla na civilno prebivalstvo ter jo pobija s svojimi nesramnimi letalskimi napadi. Ona ne pazi, da bi zadela le vojaške objekte, spravi se na mirno prebivalstvo le, da bi dosegla svoj cilj, to je zmedo in nezadovoljstvo med narodi v Evropi, posebno pa med Italijani, želeč, da bi strla njihov duh odporosti in vojskovanja, doseže pa obratno, kajti ona je pozabila, da italijanski narod je dokazal svetu, da prenese to, in da bo prenesel še hujše, saj on zna imeti dobre živce v vseh, četudi še tako težkem položaju.

ARABCI V MAROKU so proglasili to vojno za sveto

Anglo-amerikansko postopanje v Maroku proti domačinom Arabcev, je povzročilo precej nejevolje, kajti oni so uvideli, da ti ščitijo Zide, ki so že od nekdaj največji sovražniki Muslimanov. Rooseveltove obljube, katere je že prevečkrat povedal Eisenhower, ameriški poveljnik zasedenega afrikanskega ozemlja, so le malokateriga Arabca prepričale, da je začel upati v izboljšanje politično-verskega položaja.

Angleška prepoved potovanja v Svete kraje, posebno pa v Meko je povzročila precej nejevolje, nato pa Zidje so prevzeli vodilno vlogo in postali zaupniki novih gospodarjev ter začeli tožiti na vse pretege mirne in neoborožene Maročane ter jih dolžiti vseh mogočih, možnih in namišljenih zločinov. Konečno ko jih je pa lakota prisilila, da so zahtevali hrano v isti meri kot so jim jo delile Osovinske države, so Anglo-amerikanci v svoji nadoblasti šli celo tako daleč, da so izjavili, da bodo najprej dobili hrano čete in prijateljsko prebivalstvo, to se pravi Zidje in šele kar bo ostalo, da bo za njih.

Arabci so uvideli, da v tem odgovoru obstoja

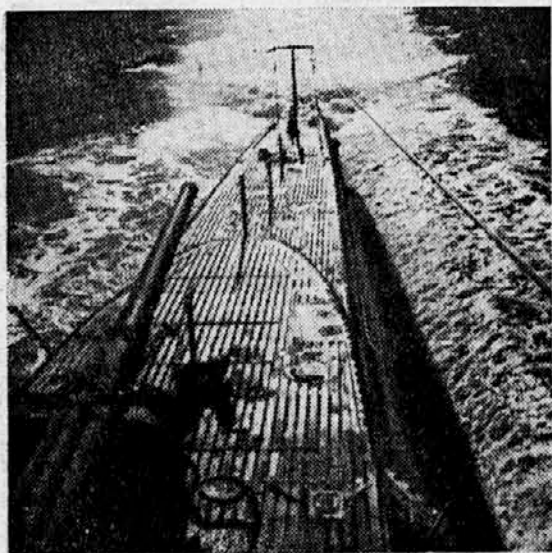
neka prepoved in da za njih ni ničesar; so nato začeli počasi v zasedenem ozemlju s sabotažo in se zatekli v gore, pred nasilnostjo pijanih angleških vojakov. Muslimani neprestano preganjani in veliko pobiti, so razumeli, da imajo opraviti z narodi, ki nočejo na noben način razumeti njihove običaje in njihove vere. Razumeli so, da imajo pred seboj smrtnega sovražnika, tistega ki je že v preteklosti uklenil v robstvo njihove pradede, dede in očete ali pa jih je prodajal sovražnikom njihove zemlje in vere.

Začeli so takoj organizirati velika romanja v svete kraje. Vodstvo teh romanj, katerih se je udeležilo veliko število arabskih uglednih družin iz Maroka, so prevzeli Ulemi in proglasili so Sveto vojsko izlamcev proti Anglo-amerikancem. Zaman se trudijo ti zadnji, da bi to zakrili pred svetom. Ta upor se širi vedno bolj. Vedno več ima somišljenikov, kateri se zbirajo pod zastavo njihovega Preroka, ki so pripravljeni iti v smrt za svobodo svoje domovine in rešitev te pred sovražnikom ki jim zabranjuje njih nadaljni mirni življenjski tok in skruni njihove džamije.

Zakaj se je udala Francoska Somalija

Tudi Francoska Somalija je bila primorana udati se in sicer Anglija jo je k temu prisilila ker jo je sestradala. Pri tem so pomagali tudi nekateri francoski generali lačni vojaške ali politične časti in slave in so skupno z nekaterimi skupinami nezadovoljnih sklenili izdajstvo. Kakor Judež, ki je izdal za 30 zlatnikov Kristusa, tako je tudi zadnja francoska kolonija, ki je skušala in upala dolgo časa držati visoko čast svoje domovine, uničil denar. Zaman je bila žrtev somalijskih žena in otrok, ki so podlegli strašnim in mučnim boleznim, radi tega ker so jim angleškim prebivalci odklonili zdravljenje in zdravila. Zaman so se upirali in tarnali pred smrtjo francoski rodoljubi ko so uvideli, da bo njih žrtev zaman radi izdajstva njihovih vojaških poveljnikov. Vse je bilo zaman. Pred zlatom je klonilo še tisto malo časti, ki je ostala pri Francozih po padcu njihove domovine.

Gibuti je padla in prešla v roke sovražnika ne da bi en strel počil. Ni bilo ne enega častnika, ki bi si iz sramote pred to nizkoto pognal strel v možgane. Samo v daljavi se je slišal en strel. Bil je to odmev strela, ki je odjeknil v Algeriju in bil je to strel mladega mogočarja gnilega Francoza, gnilega zato ker je živel med gnili, prodan sovražnikom za zlato, ki je nevede maščeval mrtvece iz Orana in Dakarja, žrtve Casablanca ter zakoljene otroke iz Gibuti. Mlad, komaj dvajsetleten Francoz, je ne iz poštenosti ali iz časti, temveč iz pohlepnosti do zlata, s tem strelom onemogočil in oddaljil moža, ki je gnan od verolomstva ter izkoriščajoč polnomoč, ki mu jo je podelil predsednik vlade, mesto da bi dvignil čast in ime svoje domovine, jo pognal v blato samo, da je izkoristil svoje osebne koristi, ne ozirajoč se na poštenost ali odgovornost pred mrtveci in zgodovino.

Talijanska podmornica.

ANKARA — Veliki neredi so nastali v Soriji in v Libanu. Ljudstvo se je uprlo radi tega ker so hoteli doseči povišanje plač vsled nastale draginje. Francoske in ameriške oblasti so ukazale zaplenitev vseh privatnih lastnih brez izjeme.

Največji zavezniški sovražnik

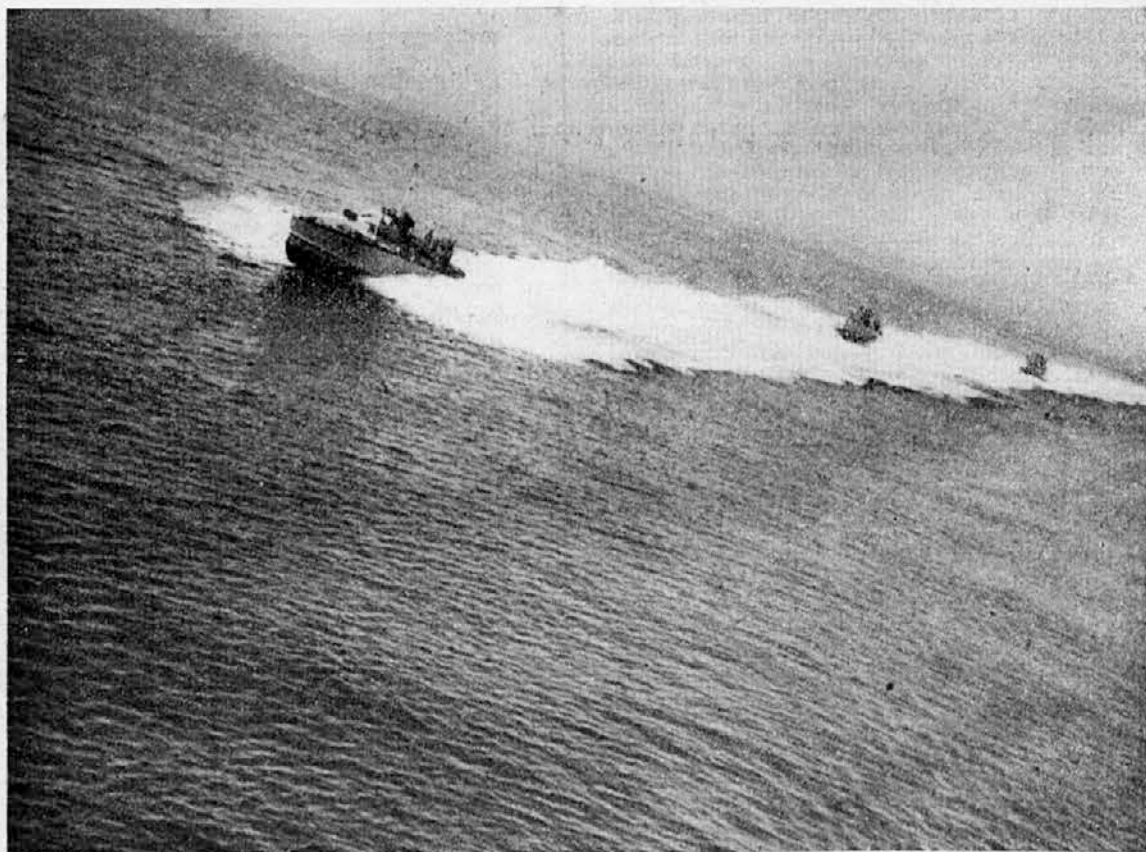
Osovinske čete vodijo na kopnem le defenzivno vojno, četudi včasih preidejo v ofenzivo. Zasedba raznih in ogromnih dežel ni zaključna ali pa odločilna, temveč včasih celo škodljiva. Glavno je, da se čimveč zavezniških vojakov zaposli in to v najrazličnejših in oddaljenih krajih od njihovih oporišč in jim zabrani dostop v Evropo.

Os noče zasesti Afrike ali pa Azije, ampak ona hoče samo braniti Evropo, in ker brani Evropo, brani tako tudi svoja oporišča v Severni Afriki. Prava ofenzivna vojna Osi je na morjih, na Sredozemskem, na Atlantskem Oceanu, v Severno Lednem morju, na splošno v vseh morjih kjer se le pojavi kaka zavezniška ladja, katera naj bi nosila ojačanje svojim vojakom.

Država Trojnega pakta pa lahko izkorišča ojačanje na raznih bojiščih svoje notranje in ne ogrožene prometne poti: železnice, kanale, reke in ceste. Samo ojačenja namenjena v Afriki so izpostavljena toda le par urni nevarnosti, ki jim ga povzroča sovražna zaseda, kateri pa zadaja smrtno udarce močno obrambno spremstvo naših konvojov. Spremstvo v zraku in na morju. Zavezniki pa so primorani, če hočejo poslati ojačanja svojim četam na raznih daljnih bojiščih, izkoristiti le pomorsko pot, to se pravi edino le z ladjami. Pluti morajo na tisoče in tisoče kilometrov, čez vsa morja, iz enega konca na drug konec sveta. Po vseh teh morjih pa prežijo osovinske podmornice, pripravljene na uničevanje. Te je okusil te dni nek angleški konvoj, ki je prevažal pomoč v Afriko in ki je v dveh dneh izgubil 19 tovornih ladij znašajoč čez 100 tisoč ton, drugi dve ladiji in veliko drugih je bilo zadetih od torpedov. Ti neprestani napadi in uničevanja zavezniških ladij dela precej skrbi Amerikancem, kateri se že resno bojijo te nevarnosti, kajti oni so neprestano izpostavljeni, kajti njih edina pot vodi čez morja. Uvidijo namreč resno nevarnost, ki jim preti s strani sovražnih podmornic, ki jim s svojimi torpedi povzročajo znatne če ne odločilno škodo, katera bo najbrže uplivala na končni izid vojne.

TOKIJO — Japonci so večkrat napadli Citta-gong in Kalkuto. Zadelo so dva parnika in nastali so veliki požari v kalkutski luki.

TOKIJO — Japoncem se je posrečilo dvigniti neko 11.000 tonsko ladjo, ki so jo Amerikanci potopili v bližini Filipin.

Italijanski Mas - čolni na Sredozemskem morju zasledujejo sovražne ladje.

Globa tuniškim židom

Anglo-ameriški letalski napadi na Tunis se vrše pod podstvom in vestmi, ki jih Zidje iz Tunisa in drugih francoskih kolonij podajajo Amerikancem. Opaža se, da največje jezo gojijo Zidje nad pristnimi Arabci, čigar edina krivda je v tem, da so tu rojeni, da je tu njih zemlja in da se nočejo pokoriti njihovi ekonomski nadoblasti in politiki. Tako v Algeriju se je opazilo, da največ krivic se je zgodilo Arabcem in največ bomb so vrgli v arabske dele mesta, ter da so teh napadov največ mogoče obvarovali židovski del.

Osovinska vojaška oblast je zato določila, da

se vsi tuniški židje podvržejo visoki globi in da se bo s to svoto plačalo vse izgube in škode, ki jih bodo utrpeli Arabci vsled letalskih napadov. Ta določba nam tako razkrije krivdo Zidov, kateri z lažnim namenom, skušajo podreti vse kar ni njihovega, in je bila sprejeta zato z velikim navdušenjem Arabcev.

Iz drugih virov pa nam prihajajo vesti kako Amerikanci mesto, da bi dali narodom v Algeriju in Maroku obljubljeno svobodo in kruh, so jih popolnoma prepustili v rokah Zidov, kateri se samo maščujejo brez obzirov. Tako lahko vidimo na kateri strani so narodi, ki pravijo, da služijo in se borijo za svobodo, ampak, da so to samo njih pretveze, za katerimi se skrivajo njihovi načrti za ropanje in ubijanje in prepuščanje narodov v rokah te proklete rase.